

any 1

num. 7

juny de
1 9 2 9

*Useu els perfums
de MIRURGYA
Barcelona*

Orgia, Maja, Maderas de Oriente, A moi?...

PRIMERA FABRICA ESPANYOLA
D'ARTICLES D'ÓPTICA

SOCIETAT ANONIMA

~ **ROCA** *~*

S. A.

DIPOSIT DELS FAMOSOS
CRISTALLS ANÁCTINICS DE

"CROOKES"

CORTS, 636 (JUNT PASSEIG DE GRACIA)

TELÉFON 13613

BARCELONA

A R M E R I A

DE

BERISTAIN I C.^{ia}

T U R I S M E

SWETERS - BANDES

MOTXILES - GORRES

ESCUDELLÒMETRES

CARMANYOLES - TAIFES

THERMOS - AMPOLLES

COBERTS - CISTELLS

COMPLERTS - & &

S P O R T S

RAQUETES THENNIS

PILOTES - & &

CARABINES D'AIRE

GRAN PRECISIÓ, PRO-

PIES PER A EXERCICIS

DE TIR AL BLANC, AMB

MUNICIÓ ECONÒMICA

(1000 DISPARS 2'50 I 5

P E S S E T E S)

ARTICLES PER

A FUMADORS

PIPES - BOQUILLES

ENCENEDORS - CEN-

DRERS - PETAQUES I

JOCS COMPLERTS

PER A FUMADORS

OBJECTES PER A REGALS

CARRER FERRAN, 1

RAMBLA DE LES FLORS, 12

¿VOLEU APRENDRE MECANOGRÀFIA?

VISITEU LA CASA

ROVIRA

ON HI TROBAREU

MAQUINES DES DE 50 PTES.

CLARIS, 6

MAGATZEM DE
MERCERIA - NOVETATS
PELLETERIA

FILL DE JOAQUIM BOFILL

VIA LAIETANA, 43 BARCELONA

PASTES ALIMENTÍCIES

J. GOMÀ

Telèfon automàtic 33477

Sans, 129 Barcelona

Sí, sí...

però el **Talbot**

és millor

GAYETÀ ALEGRE

PROVENÇA, 280

TELEFON 7345

CASA ESPECIAL PER A LA
VENDA DE TOTA CLASSE
D'ACCESSORIS PER
AUTOMÒBILS

"LE CHAUFFEUR"

Rambla Catalunya, 24 - Telef. 17203
BARCELONA

JOAN A. SASTRE

BALMES, 74 BARCELONA

ARTICLES DEL JAPÓ I XINA
ESPECIALITAT EN ESTORES

CAMISERIA, CORBATE-
RIA I ARTICLES DE PUNT

Jaume Sans

Boqueria, 32 - BARCELONA - Telef. 16036

● ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA ●

Llibres per a la joventut

lo més modern i lo més classic - llibres
d'art - novel·la - narracions - viatges

CASA SUBIRANA

Libreria:

Portaferrissa, 14

Magatzems:

Balmes, 56-58

BARCELONA

FÁBRICA DE TEIXITS DE PUNT

JOSEP FORS

Articles d'Esport

Models patentats

*

Especialitat en tipus de
canalé, estil anglès, en
mitges i mitjons de llana
fil i seda

CANET DE MAR

*

A U T O M O B I L S

**L'antiga marca americana quines
bondats i prestigi vostè desconeix
¡Una prova el sorprendria!**

B I G A S . S . A .

BARCELONA
Passeig de Gracia, 57

MADRID
Serrano, 16

LLIÇONS DE VIOLONCEL
(PRELIMINAR I PERFECCIONAMENT)

JOAN TORRENTS MAYMIR
ARIBAU, 134, 2.º 2.ª - BARCELONA

SEGIMON ROVIRA IMPRESSOR

ARTICLES D'ESCRITORI - LLIBRERIA
RAMBLA CATALUNYA, 62   TELÈFON 74641

JUNIOR

ANY I

JUNY MCMXXXIX

NUM. 7

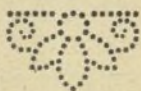
SUMARI.—*El primer balanç*, per la Redacció. — *Els usos de la ploma: Gent que fa riure*, per Jaume Bofill i Mates. — *Dels nostres mestres: La tasca catalana*, per Salvador Riera. — *El mal caçador* (poesia), per Montserrat Sans. — *Els monuments de Catalunya: Poblet*, per Alexandre Cirici. — *Els follets*, per Maria Galí. — *Concepte de la nova Arquitectura*, per Ramon Puig Gairalt. — *Les grans figures femenines: Mme. de Sevigné*, per M. Gras. — *Anècdota*, per Paulina Viñas. — *Corpus*, per Roser Elias. — *Primer concurs de JUNIOR*.

ELS MONUMENTS DE CATALUNYA

POBLET. Porta reial.

El primer balanç

Quan hom puja una muntanya o preten escalar un cim, fa bo, de tant en tant, d'aturar-se un moment, girar els ulls enrera i esguardar el camí fet; mirar el rellotge i calcular si anem a bon pas i hem fet més camí del que pensàvem o, al contrari, si anem endarrerits, i amb por de no poder arribar dalt.

La publicació d'una revista és quelcom semblant a l'ascensió d'una muntanya, però amb una diferència: i és que la nostra muntanya no té fi i, si es té coratge, sempre es pot anar pujant. Es com nedar en un mar infinit sense límits; anar seguint sempre endavant, sense defalliments. Si es falla no queda altra solució que ofegar-se i morir. Per això es bo, doncs, de tard en tard, de fer un petit repòs, de donar un cop d'ull a la ruta seguida i de meditar-hi una mica.

Si el llegidor compara ço que JUNIOR li oferia en el prospecte que anunciava la seva aparició amb ço que li ha donat al finir el primer curs de la seva publicació, ens sembla que, a dir la veritat, el llegidor ha d'haver quedat content. JUNIOR ha donat molt més del que oferia. Ens proposàvem fer una petita revista de dotze pàgines i cada nombre ha sigut de setze, vint o vintiquatre, sense contar les de les cobertes i anuncis que hi eren en gran profusió. Els gravats han sigut també més abundants del que ens proposàvem. I en quant a la qualitat del text, apart les col·laboracions dels nostres mestres, sempre excel·lents, ens estimem més que, de la resta, en judiquin els mateixos llegidors. Qui dóna el que pot, no està obligat a més.

En resúm, doncs, no estem descontents de la feina feta i açò

ens dóna coratge per, finides les vacances, anar més endvaant. Mentiríem, però, si diguéssim que estem del tot contents. Hi ha hagut, en la nostra publicació, un petit mancament del que podríem prou bé disculpar-nos si vulguéssim, car sembla inherent a totes les publicacions de la terra que ens ha vist néixer. Ens referim a la manca de puntualitat en l'aparició dels nombres de cada mes. Petites sèries de mancaments fusionats, que es repengen els uns sobre els altres, fan que, en conjunt, el retard, de vegades, sia massa gros.

Precisament per contrarestar aquesta mena de corrent tan general volem i ens proposem que la nostra revista aparegui amb puntualitat.

Per acabar, aprofitem aquestes ratlles per agrair a tots els companys que ens han ajudat llur cooperació i bona voluntat, i també remerciem els nostres subscriptors, pregant-los però que no defalleixin en la tasca de propagar la nostra revista, aportant-nos nous subscriptors. És el millor mitjà per assegurar-li una llarga i pròspera existència. Que aprofitin llurs coneixences estiuencques per a fer-nos creixer.

I ara, a tots plegats, un bon estiu.

LA REDACCIÓ

GENT QUE FA RIURE

Passa moltes vegades que una persona—pobra de talent—judica una cosa en forma desproporcionada; i—és clar!—fa riure. La finor del judici es basa en l'exactitut. Un enteniment normal no falla, és segur.

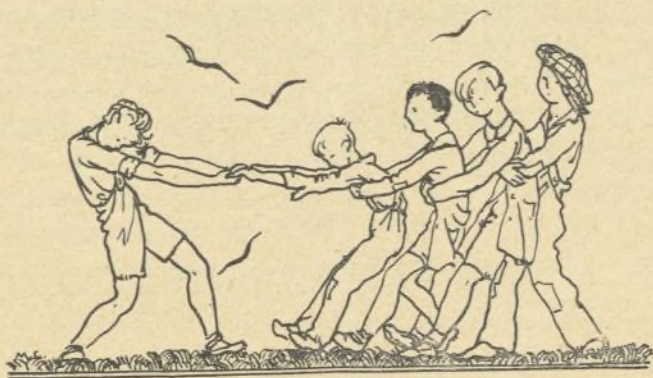
De vegades aquesta equivocada visió no afecta a una cosa, sinó al subjecte, és a dir, a la persona mateixa. Aleshores podrem dir que aquella persona porta el jep a sobre, o sigui, que és intel·lectualment esguerrada i socialment ridícula. Quan una persona té un desproporcionat concepte d'ella mateixa, difícilment encerta cap judici. No una cosa, sinó totes les coses, apareixen deformades al seu esguard. No la ponderació o judici d'una cosa, sinó el judici de quasi totes les coses és viciat en ella.

Entre la munió de persones que tenen un concepte equivocat d'elles mateixes, hi ha els joves estudiants, que es pensen que són homes fets, abans d'hora, i perpetuen amb llurs pretensions la figura poc graciosa del batxiller que fuma i parla grollerament i galleja i és víctima del seu paper que li vé gran.

Es clar que el moment al qual ens referim és difícil perquè es troba en el termenal de dues edats. Per a vèncer-ne les dificultats, potser el millor comportament és la naturalitat, moderada per la finor moral i per la contenció del bon gust. La civilitat, en ço que té

de substancial, prou que es manifesta per ella sola, sense que calguin els excitants de les superficialitats forçades. Els joves de positiva qualitat, veureu que semblen encara adolescents per llur jovialitat i llurs afeccions, però que sorprenen per la creixent maduresa de llur criteri i per la diàfana claretat primarenea de llurs idees, per llur generositat ingent superadora dels infantils egoïsmes—...No els cal fumar, escopir, malparlar, ni gallejar abans d'hora, per a cobrar el veritable prestigi. Els que fan l'home, tenen la mòdica vanitat d'enlluernar llurs companys; els qui, àdhuc candorosament, pensen com un home, obtenen el no cercat triomf d'admirar els qui els són molt superiors.

JAUME BOFILL I MATES

La tasca estiuenca

No vull fer, ara, l'apologia d'aquella pràctica pedagògica tant recomanable. que s'anomena el *treball escolar de vacances*. La tasca estiuenca que vull recomenar al jovent que es dedica als estudis, és una tasca de la qual cadascú n'ha de tenir la iniciativa, n'ha de planejar el mètode, i n'ha d'exercir el control.

El que més sol repugnar de les tasques d'estudiant, és l'haver de subjectar-se a un programa imposat; l'haver d'estudiar damunt uns llibres fixats, i l'haver de treballar a ordres d'uns professors més o menys autoritaris i rectil·líssims.

I és que nosaltres, en els nostres anys juvenils, no comprem que, per dolent que sigui, el programa, per defectuós que sigui ell libre, i per deficient que sigui el professor, són moltes vegades preferibles a l'orientació (o desorientació) que donaria al nostre natural desig de saber, l'impetuositat silvestre i atrabiliària d'una naturalesa adolescent.

Per això, en les matèries d'estudi que són d'evident necessitat (acadèmica o humana) cal una paternal dictadura, que ens obligui, fins ens coaccioni.

Però no oblidéssim pas, per altra banda, que cal també, no sols conservar, sinó fomentar i valoritzar, aquell tresor ocult que tots portem dintre, i que s'anomena la nostra *personalitat*. I aquesta, adver-

tim-ho bé, pot ésser ajudada des de fora; però, com totes les coses vives, deu alenar i créixer des de dins.

El que recomano per als temps de vacances, és, precisament una contribució a nostra *personal* i més viva eficiència.

El que recomano és que, sense oblidar l'acompliment dels dueres escolars, treballi cadascú, seguint els impulsos de la seva iniciativa, en allò que pugui millor cooperar a la pròpia cultura, i que sigui més adient amb les seves aptituts i aficions.

Recomano sobretot, el treball *personal* i de primera mà. No en falta pas de feina senyalada; la que cal realitzar llegint els *llibres*, cal acostumar-se a llegir i interpretar ço que diuen les *coses*. Els llibres, son excel·lents auxiliars per a conèixer aquestes, però, en aquestes rau únicament, la realitat. Malaurat el qui no arribés a conèixer-la oportunament. Tota la seva cultura, per llampant que fos no passaria; d'ésser una cultura *de paper*.

Bo i seguint, doncs, les directrius de sa particular vocació, aprofiti cadascú el temps d'estiu per a observar i fins per a *investigar* la realitat. Sense pretensions de cap mena, que en aquesta edat serien risibles, però amb desig sincer de conèixer les coses *directamen*,

Es ben clar, que, durant el curs, ni l'estudi de les col·leccions i museus, ni les visites instructives, ni les excursions, esgoten, ni de molt, el camp a explorar.

Cadascú, segons ses preferències, podrà fer arplega de coneixements, que, en ésser producte immediat de la seva iniciativa i preferència, li seran més agradosos que no pas els que obté seguint un pla d'estudis imposat.

L'aficionat a la Geografia, a l'Història, a les Ciències Naturals, podrà recullir i col·leccionar dades estadístiques, fotografies, tradicions, còpies de documents i inscripcions, exemplars de minerals i plantes, etc., etc.

Tot el que vagi engruixint la cullita del recercador, col·leccio-

nat segons el sistema de fitxes o paperetes, si es tracta de documentació gràfica o literària; col·locat entre papers d'estraça si és material botànic; dins de bosses de paper o capses de cartró, si es tracta de minerals, serà ordenat i classificat obeïnt a un criteri científic. Formarà així el primer estudi, regular encara que modest, de *documentació pròpia*, d'una vida intel·lectual incipient.

Si es conserva tot aquest material, anys a venir, en reveure'l tal volta farà apuntar, per son infantilisme, un somriure irònic en la cara del qui fou adolescent investigador i haurà esdevingut home de ciència madur i seriós; però dessaguida un judici reflexiu farà canviar l'apreciació momentània.

Aquell judici reflexiu li dirà, a l'home de demà, que, en la performança de la seva personalitat científica, i fins humana, hi han tingut una influència capdal aquells objectes, fruit d'un treball propi, autòcton.

Aquell judici reflexiu li dirà que la seva personalitat intel·lectual, que s'ha desenrotllat ajudada pels professors i els llibres, està, malgrat això, en raó directa, *únicament*, d'aquella quantitat de veritat que haurà *digerit i assimilat*; i que les facultats que han degut realitzar aquest treball d'assimilació, per a ésser, idònies i robustes, ha estat precís que treballessin quelcom pel seu compte; no per compte d'altre a totes hores; que algun cop deixessin d'ésser simples *magatzems*, per a esdevenir *fàbriques*.

I beneirà aleshores aquelles tasques estiuenques, que, anys enrera, havien donat tremp al seu esperit, i ajudat a forjar la seva personalitat.

SALVADOR RIERA

P O B L E T

Per entre els ametllers florits, en mig d'una vall voltada de muntanyes, vestides de blanc, escarpades, sense cims, veureu anar sortint d'entre una clapa de verd apagat, tot de torres daurades com d'una ciutat de meravella que isqués per algun extrany encís. Es Poblet.

Baixeu de la collada, i sobre els vostres caps hi branden les centenàries alzines; a un costat veieu, tosc i mutilat, un temple que era dedicat a la Verge i als Sants de l'ordre, edificat en el segle XVIII; a l'altre costat veieu una paret baixa, negra, emmartelada; és una muralla, que fôu edificada per l'abat Porta (1502-1526). Vorejant-la per un passeg, arribeu davant del Portal de Prades, construït pel mateix abat.

Passada una placeta, entreu pel portal, que fôu l'únic del recinte; allí hi havia el monjo porter el qual quan entrava algú li demanava que el beneís, i després anava a donar la nova a l'Abat. Després de passar sota l'arcada del portal, davant vostre s'obre un caminal vorejat d'alts arbres; a un cantó hi ha un pou esmolat, i al fons una porta amb el seu matacans: és la porta Daurada, construïda per Delgado i Payo Coello (segle XV), que hi deixaren els seus escuts. Sobre el portal, esculpides, hi ha les armes de Catalunya, Sicília i Caste-

Ala del claustre

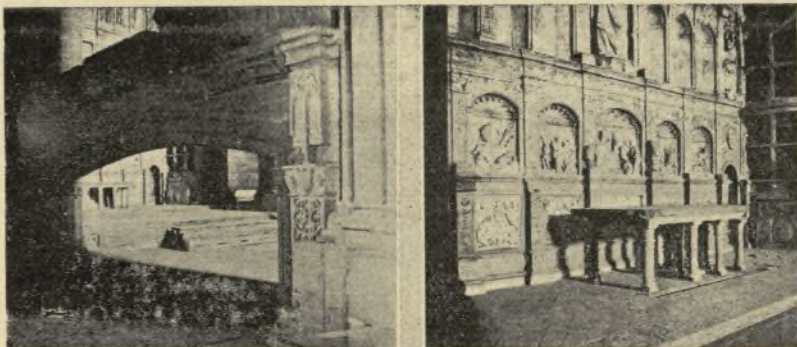

Sala Capitular

lla. Al costat del portal hi ha la capella de Sant Jordi, delicada mostra del darrer gòtic, manada edificar per Alfons IV.

A l'entrar al segon recinte del monestir, per sota la porta Daurada, veureu a cada un dels seus costats unes pintures, on podreu endevinar-hi les figures de Ramon Berenguer IV i el llegendari anacoreta Poblet. Quan un rei arribava al monestir, descavalcava en aquesta porta i llavors eren obertes les portes de bronze, darrera les quals l'esperava l'abat amb tota la comunitat de pontifical, sota la volta curosament ornada. Llavors el rei, agenollat, adorava el Lignum Crucis, i sota tàlem, amb l'abat, anava fins al temple de Santa Maria.

Llavors travessava la Plaça Major, que encara ara podeu contemplar. A l'entrar-hi causa un efecte sorprenent el meravellós conjunt d'edificis que s'hi troben. Als costats, l'antic palau abacial, la capella de Santa Caterina i Nostra Dona del Xiprer; la primera, bastida per Ramon Berenguer IV; al fons, la façana barroca de l'església major i la porta Reial de la muralla, muralla que féu edificar Pere III (1367) per custodiar els "ossos dels pus gloriosos reys qui jamás foren a la Casa d'Aragó". La construí Guillem d'Agulló, encara que algunes vegueries no volguessin la seva execució. La seva construcció convertí en fortalesa el monestir.

Arc de les tombes reials

Altar Major (fragment)

A la clau del portal hi ha l'escut amb les barres catalanes, i als costats, uns relleus molt delicats amb el timbre reial de Pere III.

Té als costats dues torres de plata vuitavada, amb coronisa de matabans al seu cim, que és emmarletat. Serviren un temps de presó i en elles estigué reclòs l'abat Caixal.

Passada la porta Reial, darrera un arc amb l'escut d'Aragó, hi ha l'escalinata del palau del rei Martí l'Humà. Dalt de l'escala hi ha un portal i al seu costat un finíssim finestral calat. Aquest palau fou manat construir pel rei abans dit, en 1397, però no arribà a habitar-lo i en 1410 eren deixats els treballs, encara que Felip IV fes edificar-hi un pis neoclàssic, que ha sigut destruït.

Les parets d'aquest palau són coronades per unes fines arcuacions gòtiques, i de tant en tant uns delicats finestrals calats amb escultures acurades i els escuts del rei Martí i Maria de Luna, interrompen la simplicitat del mur (segle XV).

Des de les mateixes que havien d'ésser habitacions reials podia oïr-se missa, per una finestrella que donava al bell mig de la nau central de l'església.

Si en lloc de pujar l'escala del palau passeu pel vestíbul que teniu

davant, entrareu per un arc apuntat. Aquesta porta té matacans, i és on hi havia el pont llevadiç. Fôu construïda per l'abat Copons. Era anomenat aquest vestibul la xacolateria, per ésser on anaven a berenar els monjos. D'allí, per una bella porta romànica d'arcs i columnetes en degradació, passeu al claustre.

El claustre, té a un cantó una galeria romànica, i a l'oposat un templet, on hi havia hagut un lavabo, també romànic. Les altres ales són gòtiques, d'aquell gòtic simplificíssim que podríem anomenar po-pletà.

L'església, que s'alça del cantó de l'ala romànica, dreça imponent i daurat sobre el blau cel el cimbori, i al seu costat, més petit, el campanar, en un dels angles del claustre.

L'església, romànica, és dedicada a Santa Maria; els seus plans foren traçats en temps de Ramon Berenguer IV i Alfons I, el qual en 1194 donà al monestir molts béns, i la seva corona.

Es un temple altament sobri, sense gairebé cap motiu decoratiu. El seu absis, amb girola i absidioles, està tapat pel gran retaule, d'alabastre, degut al mestre Damià Foment (1527). Coronat per una imatge del Sant Crist, en el pis superior hi havia les estàtues dels apòstols, de les quals algunes han sigut tretes. Un relleu de la Verge presideix; dessota altres relleus i estàtues deixen al centre un nínxol on una bellíssima imatge de Santa Maria, de regust gòtic, hi fôu col·locada. Es, dintre el renaixement, una fita de la nostra escultura. Aquest temple és coronat per l'elegant cimbori—del qual hem ja parlat—que no fôu acabat probablement a causa de la pesta del 1348.

Volgueren els nostres reis convertir aquest monestir en digne mausoleu de la seva casa i aviat foren construïts al creuer dos arcs (1370), sobre els quals foren col·locats sis sepulcres, on, sota dossers de fusta tallada i daurada, hi havia les estàtues jacentes d'alabastre policromat dels monarques. Varen ésser construïdes en 1371 per Jaume Costales. Allí fôu sepultat, en les tombes no acabades encara,

Claustre - La Glorieta

Refetor

Pere III, i més tard Alfons I, Jaume I, Ferran d'Antequera, Joan II i la reina Joana Enríquez. Foren acompanyats aquests sepulcres per altre de les cases nobles catalanes, la de Segorbe, amb els seus bells sepulcres d'alabastre, la casa reial d'Urgell, el príncep de Viana, els ducs de Cardona... Més tard era allí també enterrat Martí l'Humà.

A un altre costat del claustre hi ha l'aula capitular. Hi entreu per una porta romànica amb dues finestres que li fan joc als costats. A dintre hi ha un joc de llums magnífic, i darrera de les columnes i les voltes elegants, tres finestrals donen al claustret de darrera.

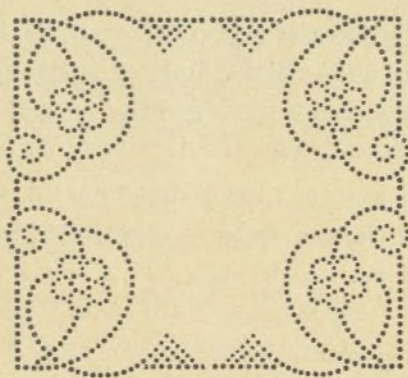
Seguint les dependències claustrals, us sorprendrà una gran sala d'una altura major que les altres, amb tot de columnes i airoses voltes: és el celler. Es probable que abans fos refectori de conversos (segle XIII), més després fou excavat i convertit en celler.

Prop seu hi ha la cuina, d'unes dimensions desacostumades i seguint per l'ala del claustre, trobareu el refectori de monjos. Es una sòbria i elegant construcció del segle XII. Al seu final, dos finestrals rodons, i al costat una tribuna, des d'on es llegia l'Evangeli durant els àpats, aquells àpats cèlebres en què es va dir allò de la "perdiu per barba", que justifica les dimensions de la cuina.

Per l'angle del claustre, podeu entrar a uncs sales de voltes ja apuntades i columnes en el centre. Es la biblioteca. Dividida en dues parts, una d'elles hostatjava la famosa de Pere III.

Sobre seu hi ha el gran dormitori de novicis. Aquesta dependència, és una sala allargada, els arcs apuntats en filera aguanten l'enxap; al fons, per una finestra gòtica vénen les clarors de la posta, i tot es torna rojós; si mireu pel forat que dona al temple el veureu tot envermellit i us semblarà que encara és l'incendi que abrandà aquells murs venerables, quan sobre l'enllosat van saltant els ossos dels nostres reis, quan colles bàrbares martellegen els relleus i aterren les estàtues, quan fôu posada la mòmia del rei en Jaume de cara a la terra venerada en un finestral... La porta s'ha esvaït i a les parets del temple encara hi veieu les gotes de metall fós de l'antic orgue cremat, que tan belles melòdics devia haver cantat. Ara solament canten les pedres, les pedres d'aquest monestir destroçat i buid, símbol del nostre passat.

ALEXANDRE CIRICI

ELS FOLLETS

En un país llunyà fa molt temps vivia un pastor que habitava la seva cabana en companyia del seu fill i la seva filla que encara eran nens.

Una nit crua, d'hivern, quan tot l'entorn de la cabana del pastor, estava cobert de neu, varen comparèixer tot saltant una colla de follets, menuts, amb una llarga barba blanca que voleiava per l'aire, vestits de vermell, amb una cucurulla també vermella. Venien rient, cantant i saltant damunt la blanca neu.

El pastor, com que dormia, no se'n va donar compte, però els seus dos fills arraulits en un recó de la cabana i enbolicats amb una manta sí que els varen veure. Primerament, en veure aquells éssers tan estranys, es van espantar perquè no els havien vist mai, però després, van perdre la por i, veient que estaven tan contents; "Caterina el nen diguè; (perquè aquest era el nom de la nena); et sembla que nosaltres podriem anar a jugar amb aquets follets?" "Fes el que vulguis, Joanet"— diguè ella. "Jo pel meu gust hi aniria." "El nostre pare dorm—observà en Joanet—anem-hi." I dit i fet; aixecant-se del seu jaç de palla, varen anar cap als follets.

Aquests, quan els van veure, varen posar-se a riure i van cridar-los "Veni a ballar amb nosaltres." Els nens tots contents van anar amb ells i van ballar i van divertir-se molt. Però, ai! no coneixien les trapeïeries d'aquells petits éssers. Acabat el ball van agafar-los i, ràpids com el vent, van endurse'ls a les seves estances subterrànies.

* * *

El pobre pastor, quan es va despertar i va trobar que els seus fills no hi eren, va tenir un gran sobresalt. Va sortir a fora de la cabana i va veure sobre la neu les petjades dels seus fills i altres de més menudes. El pobre vell no sabia què pensar: els havien robat? ¡Impossible! si els haguessin robat ell se n'hauria donat compte. Se n'havien anat? ¡encara més impossible! els fills anar-se'n i deixar el pare sol!.

Tristament el bon pastor anà a buscar el remat i anà a pasturar com de costum i anà fins al poble per veure si la gent en sabia alguna cosa. Al vespre tornà com havia vingut, no sabia notícies dels infants.

Hem dit en el primer capítol que els follets es van emportar els nens a les seves estances: mes, què eren aquelles estances? Eren unes cavernes obertes a la roca viva, plenes de meravellosos tresors d'or, argent i pedreria. Els follets els recollien i els portaven allà per depositar-los. Aquest és el lloc on varen portar els dos nens, aquells entremaliats éssers.

“Veieu quin lloc més bonic és el nostre—digué un follet rient als nens que es miraven tots tristos.—Jugueu, salteu i balleu amb nosaltres.”

Els nens no contestaren; estaven tristos d'haver deixat el seu pare sol en la cabana; es penedien d'haver anat a jugar amb els follets, miraven el tresor de reüll i amb menyspreu perquè de res els podia servir per a la seva salvació.

Pregaren als follets que els deixessin sortir d'aquella presó però ells, contestaven rient i fent-los ganyotes. I així passaven tristos els dies per els pobres nens.

* * *

Un dia els nens varen demanar, com de costum, que els deixessin anar a casa del seu pare. Un dels follets que estaven al seu entorn va avançar cap a ells. Era el rei dels follets. Per distigir-se dels altres tenia la barba més llarga; portava la cucurulla adornada amb campanetes i una capeta roja. Parlà als nens d'aquesta manera. “En nom de tots els follets us deixo sortir baix una condició; cada nit vindreu a ballar amb

nosaltres al davant de la vostra cabana." No podeu imaginar-vos l'alegria dels nens; varen prometre als follets que cada nit anirien a ballar amb ells i sortint de la caverna, varen anar a casa del seu pare. No us podeu imaginar l'alegria que també va tenir aquest en veure'ls. Va fer una petita festa de tan content que estava.

* * *

I cada nit, quan la lluna banyava amb el seu resplendor la petita cabana, compareixien saltant i fent cabrioles els bons follets (perquè

ho eren encara que entremaliats) i jugaven amb els nens. Però no us penseu que mai se'ls emportessin!. Jugaven amb els nens a la nit, i quan apuntava l'aurora se n'anaven a les seves estances subterrànies.

* * *

I aquí s'ha acabat la nostra història, però tinc de dir-vos que d'aquesta història en deriven moltes altres que potser algun dia us contaré. Per ara ja us podeu contentar amb aquesta que ja es prou bonica.

MARIA GALI

9 anys

Il·lustracions de Rosa Elias.

Concepte de la nova Arquitectura

Feia molt de temps que les necessitats social exigien una reforma en l'Arquitectura. A últims del segle passat ja es començaren a trobar certes variacions per alguns problemes socials: circulació, transport, organització de fàbriques, etc. En l'ordre arquitectònic s'utilitzaven, encara, vells procediments.

Una reacció violent era necessària per a solucionar aquests problemes tan importants de la construcció. Aquest fi només es podia aconseguir trobant una nova tècnica capaç de portar ràpidament la solució.

Al cap de molts anys passats sense trobar resultats bons, apareix un nou material que, al principi, ningú gosava d'utilitzar: el ciment armat.

Després de nombroses proves, alguns arquitectes comencen d'utilitzar-lo com a material per a construir cases. Les qualitats del ciment armat són la lleugeresa, ràpida execució, el permetre de distribuir millor les plantes i, sobretot, el poder expressar formes noves.

Des d'aquesta troballa tot es renova, tot s'expressa diferentment. El ciment armat revoluciona l'art de construir. El pla de les cases pot perfeccionar-se, es pot disposar lliurement dels espais no ocupats per les parets. Les cases esplèndidament il·luminades resulten sanes i confortables. Totes les noves perfeccions de la indústria permeten de millorar la manera de viure. Aquesta possibilitat de crear formes noves origina l'aparició d'una nova concepció plàstica.

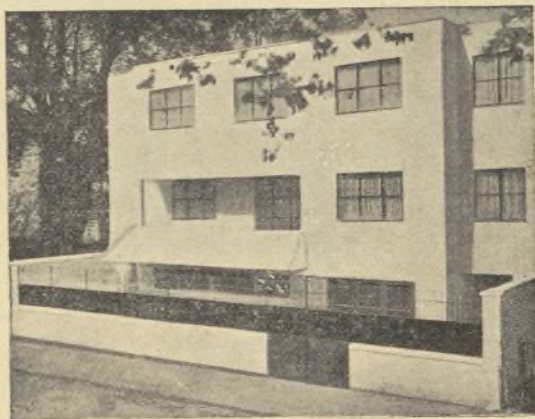
Abans de tractar de la nova arquitectura resultant, serà millor fer una mica d'història:

L'Arquitectura nasqué d'una de les primeres necessitats de l'home: el construir-se un abric.

Des de les primeres edats els pobles més primitius han buscat de protegir-se dels seus enemics i assegurar així la tranquil·litat i la seguretat dins d'un lloc sol i tancat.

Construir-se un abric és aixecar en l'espai un volum que ens abrigui, com un vestit, del fred, de la calor i la pluja. Organitzar aquest abric és més, encara: és enlairar en l'espai volums que siguin

.....

VERSAILLES. Casa particular
A. Lurcat, arq.

.....

bells, que espiritualitzin el pensament utilitari de l'home. L'Arquitectura és la més pura i la més bella creació de l'home.

El poble feliç té una arquitectura. L'arquitecte és l'útil ordenador d'aquestes bel·leses.

En les passades generacions la casa formava part integrant dels béns familiars. Portava sovint el nom d'una família i tenia un caràcter invariable.

El desenrotllament dels mitjans de transport—ferrocarrils i automòbils, sobretot—fa que un hom pugui traslladar-se fàcilment d'un país a l'altre. Aquesta facilitat de trasllat té per conseqüència immediata el que la casa no és l'indret on hom passa tota la vida, sinó que la casa esdevé un bé material com qualsevol altre.

* * *

El maquinisme modern va néixer portant amb ell una gran facilitat de treball, per la seva racional organització i perquè procurà el naixement de nombrosos mitjans de transport; factors tots dos indispensables a tota activitat feconda.

Noves classes socials apareixen i una en particular, nascuda de l'engrandiment constant de la indústria, prendrà, de dia en dia, un lloc més preminent: la classe treballadora, l'obrer. Foren tants els problemes d'organització general que es presentaven simultàniament, i tots tan difícils de resoldre, que un dels més importants, el de l'habitació, fou deixat a la iniciativa individual; per aquesta causa, durant un segle les millores són insignificants.

Les nostres ciutats, ràpidament envaïdes per una població obreira sempre creixent, es desenrotllen d'una manera anormal. Les habitacions s'aguanten d'una a l'altra sense ordre ni concert, sense ni solament tenir en compte les simples nocions de confort i d'higiene; de tal manera que només ofereixen a la població treballadora uns abrics encogits i no conformes amb les necessitats de l'obrer.

L'habitació, tal com fou concebuda en el segle passat, avui no pot ser-nos útil, car no respon a les necessitats vitals de l'actualitat. S'ha hagut, doncs, de reprendre l'estudi de l'habitació de bell nou i sobre bases enterament noves.

Gràcies als nous procediments i materials de construcció, es poden distribuir els pisos de cadascú segons les necessitats, sense les antigues subordinacions a les parets. Amb la nova estructura, en espaciosos espais, es pot distribuir cada pis sense cap mena d'entrebancs.

Aquesta nova llibertat de distribució ha vingut en el punt en què el gust i les necessitats del confort, de la higiene i de l'exercici físic, es desenrotllava exigint noves peces de servei—sales de bany,

STUTTIGART. Dos cases, *Le Corbusier*
Jeanneret, arq.

waters, solariums, etc—, les realitzacions dels quals haurien estat impossibles abans.

Els plànols poden organitzar-se avui lògicament; cada peça amb les dimensions que li són pròpies i orientades de la millor manera possible: els dormitoris de cara al migdia i els serveis i cuines de cara al Nord. Les parets ja no hi són per a destorbar i les finestres només es posen allà on es necessiten.

Aquesta possibilitat de construir amb lògica, condueix a una transformació completa de la casa. Es simplifica, i fins es suprimeix, aquells elements que s'han tornat inútils i que deixen lloc a altres de nous; en fi, condueix a una concepció nova i adequada a les nostres exigències, tal com ha d'ésser la casa moderna.

Cada element es fa proporcionat a les seves necessitats, pren unes dimensions i una valor espiritual i plàstica incontestable: queda d'acord amb les nostres proporcions humanes; queda a la nostra escala.

El més essencial en tota organització interior és l'utilitzar cada un dels volums de manera que donin el seu màxim rendiment especial.

En les cases anomenades fins ara modernes, on les façanes estan disposades en perjudici de la distribució de la planta, es troben espais inutilitzables i d'altres perduts en galeries, corredors i habitacions foscs. Moltes vegades, per la mala distribució de portes i finestres, no queda lloc on poder posar els mobles.

Es evident que en aquest desordre és difícil d'estar bé a casa o senzillament amb comoditat; i no obstant és necessari que l'individu trobi a casa seva els elements de calma i inclús d'alegria que li permetin de renovar les forces indispensables per al seu treball.

L'arquitecte s'ha de preocupar, després de la distribució general de la casa, dels llocs per a posar-hi els mobles, armaris per la roba, per llibres, vaixel·la, etc. L'arquitecte ha d'organitzar l'interior per a obtenir una racional i perfecte utilització de l'espai, suprimint els mobles inútils. Solament d'aquesta manera resulten immobles adequats al seu servei.

Totes aquestes condicions de benestar s'han conseguit amb la nova Arquitectura. El benestar físic portat a l'habitant de les cases realitzades amb aquestes concepcions, l'inciten evidentment a

una honestetat moral davant d'ell mateix, de la seva família i els seus amics.

Una organització racional i pràctica procura una vida casolana considerablement simplificada. Tot ben net i endreçat; el gust del benestar i la possibilitat d'una veritable higiene, donen a l'habitant un desig d'ordre i netedat.

Els colors clars i plens de llum de la paret i la discreció dels mobles i tota mena d'objectes, condueixen inevitablement al desig de la simplicitat i la calitat de l'ornamentació interior.

Això farà que es desprengui de les noves construccions un sentiment de correcció i es pot esperar una gran influència moral benefactora que augmenti l'amor al dret i a la justícia. Aquests han d'ésser els resultats de la nova Arquitectura.

RAMON PUIG GAIRALT

EL MAL CAÇADOR

En mig d'un pinar
una llebre es veia.

El mal caçador
li corre al darrera.

Un tret n'ha tirat,
la llebra corria,
el mal caçador
no té punteria.

MONTSERRAT SANS

MME DE SEVIGNÉ

Entre totes les dames del XVII.^è segle la més famosa per la correspondència fóu Mme. de Sévigné. Les seves cartes eren d'un gran valor artístic i d'un gran interès documentari; llegint-les coneixem la societat parisenca i així mateix els costums provincials del seu temps.

Maria de Rabutin-Chantal nasqué a París l'any 1626 i morí el 1696.

Quedà òrfena a l'edat de set anys, i fóu recollida per un oncle seu, anomenat Cristòfor de Coulanges, Abat de Livry, que li donà una sòlida instrucció, i aprengué l'italià, l'espanyol i àdhuc el llatí.

A l'any 1644 es casà amb el marquès Enric de Sévigné, que morí en un duel, deixant-la amb dos fills: Francesca* (nada l'any 1646) i Carles (nat l'any 1648).

Sovintejaven els sojorns que Mme. de Sévigné feia al castell del comte de Grignan, espòs de Francesca, i en un d'aquests hi morí de la verola, el 17 d'abril de 1696.

M. GRAS

Anècdota

En Jaume està ajegut damunt de l'herba i va mirant les fulles d'una vella pomera que es retallen en el cel blau. Es una tarda d'estiu; el sol escalfa de valent; fa massa calor per treballar: en Jaume ha decidit de fer campana. Un dia perquè plou, l'altre perquè fa sol, en Jaume falta a l'escola. El seu pare és un home honrat, que es guanya el pa de cada dia amb els seus afanys; el seu únic punt negre és la ganduleria del seu fill. Són tantes les vegades que en Jaume s'ha sentit a dir: "que en faràs poques de cases amb balcons", que ni en fa cas d'aquestes paraules del seu pare. I així va passant el temps: el pare repetint la seva frase i el fill esdevenint cada dia més gandul.

Però un dia el pare ha vingut de la feina amb molta febre i s'ha ficat al llit per no sortir-ne mai més.

Aquesta prova ha sigut una fuetada per en Jaume. Passats els primers dies de dol, ha considerat la seva situació. No cal donar-hi tombs, caldrà que treballi; i es posa a buscar feina. Els temps són durs, hi ha massa mà d'obra; ara que treballaria no pot treballar.

Un dia, veu, anelat al port, un trasatlàntic americà, que li sugereix una idea lluminosa: anirà a Amèrica a provar fortuna. Parla amb el capità, obté un lloc de mariner i cap Amèrica falta gent.

Un cop a Amèrica, es lloga d'aprenent de forner; treballa amb tant d'lit, que ben aviat es guanya la simpatia de l'amo. Un any més tard ja és capatàs, i, poc temps després, l'amo, veient-lo treballador i honrat, se l'associa. Deu anys més tard, a la seva mort, llega tots

els seus béns a en Jaume. Aquest, veient-se ric, pensa en retornar a la seva terra, i, en el mateix vapor que l'havia portat de mariner, pren bitllet de primera i, després de liquidar-ho tot, emprèn el retorn.

A mida que s'acosta a la seva pàtria, creix el seu afany de reveure-la. Un matí desperta en el port de la seva ciutat nadiua. Baixa del vaixell: Aquí estava anclat el dia que va marxar; aquell carrer conduceix a un prat en el qual passava llargues estones. Arrencant-se de les seves meditacions emprèn el camí d'un dels millors hotels i s'hi installa. Després de fer de turista i reviure la seva infantesa, l'"Americano" vol fer produir el seu diner i decideix de fer cases. Aquestes dues paraules fan retornar a la seva memòria aquella frase tan oïda per ell: "que poques en faràs de cases amb balcons". Reveu el seu pare, treballador incansable, comprèn les angoixes que li feia passar, i, per honorarlo, perquè es compleixin les seves paraules, fa cases, però sense balcons.

Així, si hom passa avui per la ciutat de X... pot veure tot un carrer de cases sense balcons: són d'en Jaume, l'"Americano".

PAULINA VIÑAS

CORPUS

Perfum de ginesta i clavells arreu. Les serpentines enllacen joiosament els balcons formant bonics arcs.

Això jo sentia i veia, passant aquella tarda de Corpus pels carrers de Barcelona.

La processó ja comença a passar. Al davant hi van quatre *heralds* muntats a cavall, molt ben vestits, amb unes llargues trompetes que de tant en tant deixen anar un "tererè!" llarg i potent.

Després vénen els gegants. Quins gegants! Són dels més bonics que he vist. Van tots dos molt ben vestits i ornamentats amb riques joies.

Els segueixen tota mena de balls de bastons, tots diferents, els uns ballats per homes, els altres per nens, etc. Tots són molt bonics i és d'admirar llur justesa, que mai manca.

També hi ha un ball de les cintes, ballat per nens que ho fan molt bé.

Al darrera d'això hi van com una altra parella de gegants, vestits de pagesos antics. Ella, la pubilla, va amb un gran ret blanc que li arriba a la cintura. Aquest ret voleia graciosament així que ella balla.

I ell, va d'allò mes mudat lluint un bonic barret de copa.

Al davant nostre, aquesta graciota parella es posa a ballar amb tanta fúria, que a ella se li aixequen les faldilles i fins ensenya les calces de l'home que la porta.

Després ve la gran corrua de senyors, joves i nens que van a la processó, cantant, a estones, l'Adorote Devote.

Al mig hi passen algunes bandes de música i petits corsos, compostos d'escolanets de diferents parròquies de la ciutat.

Finalment vé la Custòdia.

Al seu pas, una catifa de flors cau en terra perquè passi millor el Santíssim.

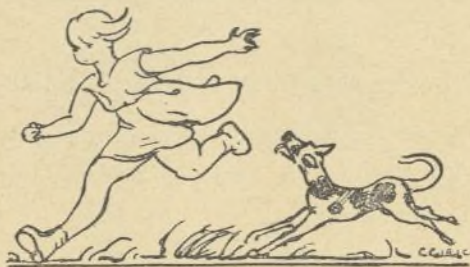
Darrera la Custòdia hi va el senyor Bisbe amb els canonges.

Per fi, darrera de tota mena d'autoritats civils, passen les carrosses.

Ja és acabada la processó. Ja la festa de Corpus no es veurà fins l'any vinent. Antigament no passava pas així. Antigament per la capvuitada de Corpus es feien festes per tots els barris de la ciutat. Els joves, amb les guitarres al coll, obsequiaven llurs noies preferides amb belles sonades. Ara ja s'ha perdut aquest bonic costum. Quina llàstima! L'engrandiment de la ciutat n'és la causa. Tan bonic que devia ésser!

Jo sempre havia cregut que la carrossa era per a soplujar el Santíssim, en cas necessari. Aquest any es veu que no era així, perquè anava darrera de tot, de manera que quan s'hauria hagut de fer servir ja hi hauria hagut qui sap el temps per a mullar-se.

ROSER ELIAS

Primer concurs de JUNIOR

JUNIOR, en acabar el primer curs de la seva publicació, es complau a convidar a tots els seus llegidors a prendre part al seu primer concurs amb el convenciment de que fent-ho és com millor aprofitaran de ses vacances estivals.

Es concediran *tres premis*:

**1.er Premi = A la millor monografia
d'un monument** (església,
monestir, castell, etc., etc.)

**2.^{on} Premi = A la millor monografia
d'un poble.**

**3.er Premi = A la millor col·lecció de
fotografia.**

Els premis consistiran en objectes d'indiscutible valor, i el jurat estarà format per personalitats competents que s'anunciaran al seu degut temps.

Els treballs, polidament presentats, han d'ésser adreçats a la redacció de JUNIOR durant els cinc primers dies d'Octubre, acompanyats d'un sobre clos que contingui el nom de l'autor i que porti a fora el títol del treball i el lema si n'hi ha.

Els treballs premiats seran publicats en algun dels nombres de JUNIOR del curs vinent. En el nombre d'Octubre procurarem donar compte dels treballs rebuts i anunciarem els premis i els membres del Jurat, i en el de Novembre, publicarem el resultat del Concurs i els noms dels premiats.

Per a facilitar la presentació dels treballs donem a continuació uns esquemes per cada premi, sense que això signifiqui que calgui seguir-los al peu de la lletra.

Pel primer premi

a) Notes històriques

Origen del monument. Data en que fôu bastit. Causes que motivaren la construcció. Reformes que a sofert. Perquè i en quines dates. Estat actual.

Personatges que intervingueren en la construcció o que han intervingut en les evolucions que hagi sofert. Si ha sigut restaurat, per qui i què ha motivat la restauració.

b) Notes arqueològiques

Descripció i emplaçament del monument. Estudi descriptiu del seu conjunt i dels detalls (capitells, estàtues, portes, finestres, etc.) Estil o estils del monument i dels seus components arquitectònics. Notes sobre els estudis que hagin estat fets sobre el monument, citant les fonts d'informació. Bibliografia coneguda o consultada.

c) Notes complementaries

Planta o plantes del monument. Alçats. Façanes, seccions, transversals, longitudinals, etc. Dibuixos i fotografies del conjunt i dels detalls interessants; interiors, portes, finestres, capitells, làpides, artesonats, etc., etc.

Pel segon premi

a) *Notes històriques.*

Arreplec de dades d'història total recollides del que hi haigi publicat sobre la població o be del que es pugui treure dels arxius locals — municipal, parroquial, particulars —

b) *Dades climàtiques.*

Si s'han fet observacions meteorològiques al poble procurar-se les dades i treure promitjos anuals, mensuals i estacionals; si no, indagar entre la gent pagesa el major nombre possible d'impressions sobre tots els elements climàtics.

c) *Vegetació i conreus.*

Plantes i arbres que dominen, i on abunden més del terme. Promig de producció anual de les collites més importants i que s'en fa. Si han disminuït o augmentat la vegetació silvestre o conreuade; i per quins motius. Conreus desapareguts.

d) *Oficis, indústria, comerç i comunicacions.*

Indústries desaparegudes i existents. Dades retrospectives sobre llur evolució: establiments, obrers, producció, mercats, etc. Fires, mercats del poble i de la rodalia: llurs especialitats. Relacions comercials amb l'exterior mitjans de comunicació: influència que hagin tingut en el desenvolupament del poble.

e) *El caseriu i els carrers.*

Emplaçament i forma del poble. Aspecte i configuració dels carrers: noms antics i moderns: origen d'uns i altres. Obres de defensa si n'hi han hagut i com han influït en l'urbanització. Veïnats i cases escampades: emplaçament, noms, (fotografies de carrers, calc del pla del poble).

f) *La casa del poble i la casa pagesa.*

Tipus de casa segons la posició social, i segons el treball de la gent, i segons l'emplaçament dins la població. Les grans cases de pagès, les masoveries. Dates que porten les cases, indicant al mateix temps l'em-

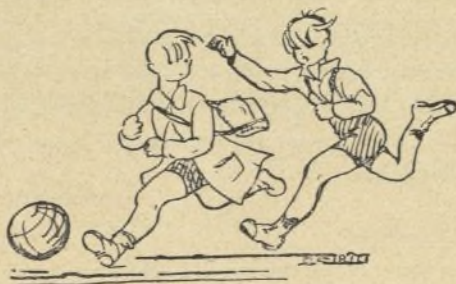
plaçament d'aquestes. (Plans d'algunes de les cases més típiques, fotos o dibuixos). Descripció dels edificis principals més notables.

g) *Demografia*

Censos de població de diverses èpoques: habitants; veïns, cases o focs; ànimes de comunió. Naixements matrimonis, i defuncions en distintes èpoques. Forasters establerts en la població: d'on han vingut; en què s'ocupen. La gent del poble emigra: temporalment ó definitivament? per que s'en va i on va? Colonia estiuenca: nombre d'estiuejants. Ventatjes o desventatjes per l'estiueig.

Pel tercer premi

Pot haver-hi tota mena de fotografies de paisatges, cases, pobles, viles ciutats, monuments, etc., mentre siguin totes fetes pel concursant i siguin ordenades, en la seva presentació, per conjunts de matèries o fets que tinguin relació. Procurar sempre que les fotografies tinguin el major caire possible de composició artística.

**Aquest número ha passat per la
censura governativa**

LA CASA BELETA

CREADORA DEL
TRAJO TIPU MARI-
NER PER A NENS,
EL MODEL MÉS DIS-
TINGIT I ELEGANT.

★

La Casa té especial cura dels trajos
d'esport amb dibuixos exclusius,
selectes i distingits

Models nous en vestits
per a primera Comunió

AVINGUDA PORTA DE L'ANGEL, 35

Sastreria per a senyor

Camiseria i Corbateria

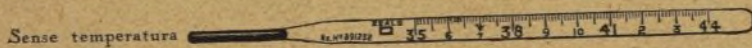
Es recomana lo mateix als grans com a la mainada, tant per la força nutritiva del producte com per el seu gust exquisit a proba del paladar més exigent. Es prepara amb llet en menys de 5 minuts.

Demaneu-lo en qualsevol botiga de comestibles ben assortida, com en Fortuny, Dalmau Oliveres, Colmados Simó, Martignole, &c. &c. i demés adroguers.

TERMÒMETRES CLÍNICS **ZEAL** PER A LA FEBRE (PATENTATS)

Medalla d'Or, New Zealand 1907. — Medalla d'argent, Londres 1909 i 1913. Distincions especials en quantes Exposicions s'ha exhibit

Immillorable termòmetre prismàtic amb lente amplificant, de fàcil observació i únic en el mercat. Fixant la vista en el quadret que porta gravat el termòmetre s'observa ràpidament la temperatura presa al malalt. D'ací que el termòmetre ESCULAPIO (nom registrat) sigui l'únic de precisió marcant al minut i el qu'exigeixen les persones enteses. Tenim ademés el model nomenat FAMILY per ésser el termòmetre especialment destinat per us de les famílies i persones poc habitudes al funcionament d'aitals instruments. Demaneu-los en els principals establiments d'ortopèdia i cirugia tal com Comercial Anònima V. Ferrer; Casa Cabré; Casa Hartmann; A. Loran (Pl. Urquinaona, 2); V. Tort Matamala; &c. &c. i en qualsevol apotecari de primera categoria de Catalunya. Per més detalls adreçar-se als distribuïdors per a tota Espanya:

REPRESENTACIONES REUNIDAS Y COMERCIO S. A.

ARIBAU, 153 - BARCELONA

¿PER QUÈ

tot el món s'admira al
contemplar els nous

Whippet

6 cilindres?

SUPERIOR
Whippet

1929

PERQUÈ TENEN

- 1) Un motor amb cigonyal engrassat a pressió que descansa en 7 coixinets.
- 2) culata tipus «Ricardo» de gran turbulència i carburador amb vàlvula de compressió.
- 3) les més boniques carroceries que s'han construït en 1929.
- 4) el plafó posterior de la carroceria sense soldadures.
- 5) finalment un preu INTERESSANTÍSSIM, car es ven per Ptes. 9.350'00.

AUTOMÓVILES S. A.

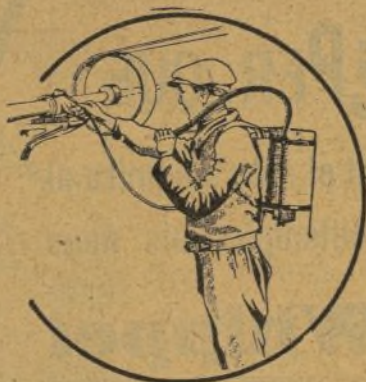
Clarís, 98-100-105 - BARCELONA

TARRAGONA - Rambla Sant Joan, 38

Fabricants! Industrials!

igual que heu fet amb els vostres
automòbils, substituïu en les
vostres màquines l'antic sistema
d'untatge per el modern
RAPID I ECONOMIC

EXCLUSIVA

PROVENÇA, 245   TELÈFON 72564   BARCELONA

A   C   E   R   S
de superior qualitat

E I N E S   D ' A C E R
de gran rendiment
CONSULTEU
l a c a s a

FILL D'EMILI BRUGUERA

Diagonal, 383 — Tel. 70736
BARCELONA

SABEU PER QUÈ ESTA TAN GRAS?
PERQUÈ PREN
YOUGOURT DANONE

TEXTIL TORRES, S.A.

BARCELONA

Casa fundada l'any 1859

MARCA REGISTRADA

TEIXITS BLANCS DE LES MARQUES:

FRUTO DEL TELAR - MANOLA - BUITRE - FLOR DE NEU - NÚRIA - HALCON
OPALS DE COLOR - POPELINS - PIQUÉS - LLENSOLS

ES VENEN A TOTS ELS BONS ESTABLIMENTS

SOMBRERERIES MAGRIÑÁ

45 - HOSPITAL - 45   I - AVINGUDA DEL PORTAL DE L'ANGEL - I

(Plaça Santa Anna)

Tot comprador que presenti aquest anunci, se li farà un 5 % de descompte

PER A RENTAR ROBA DEMANEU A TOT
ARREU, EN PASTILLES DE MIG QUILO

SABÓ PIERROT

(LA GRAN MARCA)

FABRICANT: J. BARDOLET

Tota mare podrà dormir tranquil·la al saber que
els seus fills estan ben tapats durant la nit.
EXIGIU LA MARCA «RILLO»

“PURIFORT”

L'APARELL PERFECTE D'ESCALDAR CAFE
ELS BEVEDORS DE CAFE
ESTAN D'ENHORABONA

Amb la petita PURIFORT podeu fer el millor cafè del món. La petita PURIFORT és, per la seva tècnica, la màquina més encertada i més racional de fer cafè. El fotogravat representa la petita PURIFORT per fer una sola taça. També n'hi ha per a famílies, així com aparells elèctrics o de gas de 6 i 12 taces i aparells per a grans establiments. Tots donen un rendiment de qualitat insuperable.

Si us interessa conèixer pràcticament l'aparell doneu la vostra adreça a JUNIOR i una persona de la casa constructora, passarà per casa vostra per fer-vos-el conèixer i deixar-vos-el dos dies de prova.

NETOL

NETEJA I PULEIX

METALLS
